

Лист від Архієрею до Великого Посту в 2014 році

Улюблені члени нашої єпархіальної родини:

Христос посеред нас! - І є, і буде!

В той час, як ми починаємо Великопісну подорож цього року, я думаю про питання, яке до мене часто ставлять неправославні – «Чому ви постуєте?» – та питання, що часто ставиться нашими Православними Християнами – «Чому ми повинні постувати упродовж Великого Посту?»

Відповіді на обидва питання, звичайно, можна знайти на сторінках Священного Писання у родовищі Святої Традиції.

Як діти Ізраїлю їли «хліб бідування» (Повторення Закону 16:3), готуючись до Єврейської Пасхи, так і ми, Християни, готуємося до святкування Великодня, тримаючи Великий Піст. Біблія вказує, що Мойсей постував на горі Сінай (Вихід 34:28), та Ілля постував на Божій горі Хорив (1 Царів 19:8-12). Але найважливіше за все, Наш Бог постував у пустині 40 днів та 40 ночей (Від Матвія 4:1-2), та ми наслідуємо Його прикладу.

Сам Христос навчає нас: «Коли заберуть молодого від них, тоді й постити будуть вони» (Від Матвія 9:15). Та Він припускає, що Його послідовники постуватимуть, коли Він навчає у Нагірній Проповіді: «А як постите...», а не «якщо» постите. Він продовжує: «Намасти свою голову, і лице своє вмий, щоб ти посту свого не виявив людям... і Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Від Матвія 6:16-18).

Ще у першому віці Церква призначила певні дні, упродовж яких прописувалося постування. У Вченні Дванадцяти Апостолів (приб. 60 н.е.) ми читаємо: «Він (Христос) наказує нам постувати у середу та п'ятницю». Та як пояснюють Святі, ми постуємо «у середу, тому що у цей день Христа було зраджено; та у п'ятницю, тому що у цей день Він помер задля нашого порятунку». Спочатку 40-денний Великий Піст тримався також у наслідування часу молитви та посту Нашого Бога у пустелі.

Головна ціль посту – змусити нас усвідомити нашу залежність від Бога. Ми добровільно відчуваємо *фізичний голод*, щоб усвідомитися у *духовному голоді*. Ще одна підстава, з якої ми постуємо, це щоб підкоряти наші пристрасті та свавілля. Святі розповідають нам, що ми не знайдемо засобу контролювати наші пориви до задоволення, грошей або влади, якщо ми не можемо контролювати шлунок. Постування – це перший крок до самоконтролю, тому що наше свавілля переривається покірністю Церкві та її правилам.

